

veed meget godt, at den nye Lov og den gamle ere hinanden lige i mangfoldige Stykker; men jeg veed ogsaa, at i Naturens Rige kunne to Blomster være hinanden lige med Hensyn til Bladenes udbortes Form og Farve, men, er Hjertebladet forskjelligt, da ere ogsaa Blomsterne forskjellige, og det staaer nu for mig, med Hensyn til disse to Love, at Hjertebladet er forskjelligt, fordi Sammensætningen af Rigsdagen er forskjellig, hvad jo dog allermindst de ærede Medlemmer ville benægte, der have kæmpet for, at en Sammensætning som den foreliggende maatte træde istedetfor den gamle. See, derfor er det, at det staaer for mig, at vi virkelig have Valget mellem en ny og en gammel Lov, og, naar jeg har Valget derimellem, kan jeg ikke Andet end sige, at jeg vil holde fast ved den gamle Grundlov. Jeg veed jo vel meget godt, at, fordi vi forkaste dette Udkast, falde vi jo ingenlunde i Armene paa den uforandrede Juni-Grundlov; men jeg veed ogsaa, at, dersom vi gaae ind paa Udkastet, saa have vi affaaeret os Muligheden og Afgangen til at komme tilbage til Juni-Grundloven, hvorimod jeg ikke kan see, at, dersom vi forkaste Udkastet, det saa skulde være umuligt at komme tilbage til det Sted, hvor saa Mange ønske at komme. Derfor er det, at, naar jeg har Valget her, kan jeg ikke Andet, end at jeg maa vælge og holde fast paa den Juni-Grundlov, som vi have havt i saa lang Tid og have faaet Kjærlighed til. Jeg veed godt, at en Grundlovs Værd beroer væsentligt paa, i hvilken Grad den virkelig kan trænge ind i og finde Indgang hos Folket, men det er netop det, som jeg synes har været Tilfældet med Juni-Grundloven, at den baade er udgaaet af en stor Enstemmighed i det danske Folk og tillige har fundet en glædelig Indgang i det samme Folk, og det er ogsaa det, jeg ikke kan skjønne kan blive Tilfældet med dette nye Udkast. Dersom det virkelig skal afgjøres nu i dette Dieblif eller i denne Samling, dersom Knuden nu skal overhugges med det skarpe Sværd, kan jeg ikke see rettere, end at det samme Slag vil stille det danske Folk ad i to omtrent ligestore Dele,

hvoraf den ene Deel vil modtage den nye Lov med stor Sorg, og den anden Deel egentlig kun med Glæde, forsaavidt den gjerne ønsker at faae denne Sag bragt til en Afslutning. Dersom det virkelig var saa, at vi, ved at gaae ind paa dette nye Udkast, kunde faae det, som vi visseelig trænge til, Fred og Ro og Cendragtighed, synes mig ogsaa, jeg kunde give mit Samtykke dertil; men det er netop dette, der staaer for mig, at, har der været Strid og Splid før, da vil den blive endnu større, og jeg kan ikke rigtig see, hvorledes denne Strid skal kunne blive bilagt. Det forekommer mig saaledes, at, dersom vi for Fremtiden skulle holde Fæst for vor Grundlov, vil det kun blive en Glædesfest for den ene Halvdeel af Folket, men derimod en veemodig Mindesfest for den anden, hvortil kun det Haab kan være knyttet, at det maaskee engang i Tiden kan blive muligt at gjenvinde, hvad der er tabt. Hvad vi ønske og begjære, er — hvad der alt er blevet udtalt —, at denne Sag om muligt kan blive underkastet en ny Prøvelse. Jeg har aldrig nogensinde tvivlet om, at de Mænd, som have arbejdet paa, at bringe Sagen til dens nuværende Stade, have gjort det, fordi de have været overbeviste om, at det var Fædrelandet godt og gavnligt. Det er Mænd, hvoraf en stor Deel har været Talsmænd for vor Frihed fra Begyndelsen af, og som vi for en stor Deel endogsaa stulde den Frihed, vi have modtaget, Mænd, som fra Begyndelsen af have heiset Frihedsflaget, men som — det maa være mig tilladt at sige det — nu forekomme mig ligesom at ville heise det samme Frihedsflag paa halv Stang. Jeg har derfor den inderlige Overbeviisning om disse Mænds Næstærdighed og Kjærlighed til Fædrelandet, at, dersom det ved hderligere Drøftelse af Sagen var muligt at vise dem, at Afgjørelsen i dette Dieblif vilde være sørgelig og tung for vort Fædreland, vilde de visseelig ogsaa gaae ind paa ikke at fremtvinge en saadan. Dersom jeg ikke havde den Tro om dem, var det jo aldeles ørkesløst at tage Sagen op paant, thi at forhandle med